

## ΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Εἶναι γνωστὸν πόσον θαυμάσθησαν καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας, καὶ αὐτοὺς τοὺς πλέον θαρσάλους, τὰ λαμπρὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τῆς γῆς ταύτης τῆς μεγαλοφυΐας. Τῶν Ἀθηνῶν δὲ ἰδίως αἱ ἀρχαιοτάτες ἐφέλκυσαν τὸ σέβας καὶ τὸν θαυμασμόν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν αἰώνων καὶ τῶν ἐθνῶν.

Ἐνθ' ἡ Ἑλλάς, ἅπαντα ὑπέκυψεν εἰς τὴν δουλείαν, μόναι αἱ Ἀθῆναι ὡς ν' ἀπηλλάγησαν τῆς κοινῆς ταύτης συμφορᾶς, διὰ τὸ σέβας καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν κατακτητῶν, ἕκαστος τῶν ὁποίων, ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου μέχρι τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τῶν Ἀντωνίνων, ἐφιλοτιμήθησαν νὰ κοσμήσωσι τὴν πόλιν τοῦ Θεσῆως διὰ νέων μεγαλοπρεπῶν μνημείων, ἐλπίζοντες οὕτω νὰ περιποιήσωσι δόξαν εἰς τὸ ἴδιον αὐτῶν ὄνομα.

Τὴν Ἑλλάδα, δούλην εἰσέτι, ἐπεσκέφθησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος, με' ψυχὴν πλήρη ποιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ, δύο ἑξοχοὶ ἄνδρες τῶν χρόνων μας, ὁ λόρδος Βύρων καὶ ὁ Σατοβριάν. Ἀμφότεροι ἔκλαυσαν τὴν δούλωσιν αὐτῆς ἐπὶ τῶν μεγαλολοικῶν ἑρείπιων τῆς ἀμφοτέρου νητύχησαν ἔπειτα νὰ προσαγορεύσωσιν αὐτὴν ἀναγεννωμένην, καὶ ὁ μὲν νὰ ἐνθουσιάσῃ ἅπασαν τὴν Εὐρώπην ὑπὲρ αὐτῆς, ὁ δὲ καὶ τὴν ἰδίαν τοῦ ζῶνι νὰ προσφέρῃ ὁλοκαύτωμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης του, εἰς τὴν Μεσολογγίῳ τοὺς ἐσχάτους τελευτήσας!

Εἰς τὴν ἀπὸ Παρισίων εἰς Ἱερουσαλὴμ Περιήγησίν του, ὁ Σατοβριάν ἐκφράζεται ὡς ἑξῆς περὶ τῶν μνημείων τῆς Ἑλλάδος τὰ ὁποῖα ἀφῆκαν, φαίνεται, οἱ προπάτορές μας ὡς βέβαιον ἀσφάλισμα τῆς μελλούσης τοῦ ἔθνους ἀναγεννήσεως.

Ἰπέπεσα, λέγει ὁ δαιμόνιος συγγραφεὺς, εἰς τὴν κοινὴν ἀπάτην περὶ τὰ μνημεῖα τῆς Ἑλλάδος. Ἐνόμιζα αὐτὰ ἐντελῆ κατὰ τὸ ὅλον των, ἀλλ' ἐφρόνουν ὅτι στεροῦνται μεγαλείου. Ἀλλ' ἂν μ' ἐφάνησαν ἐσθάρα ὅλα τὰ μνημεῖα τῆς Γαλλίας ἀφοῦ εἶδα τὴν Ῥώμην, τὰ τῆς Ῥώμης μ' ἐφάνησαν μικρὰ, οὐδ' αὐτοῦ ἐξαίρουμένου τοῦ Πανθέου, ὅτε εἶδα τὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ μεγαλοφυΐα τῶν ἀρχιτεκτόνων ἀνεπλήρωσε τὴν ἐλλείπουσαν ἑκτασιν καὶ τὸν ὄγκον, καὶ ἐνετύπωσεν εἰς τὰ μνημεῖα ταῦτα μεγαλειότητα ἀπαράμιλλον καὶ ὅμως αἱ Ἀθῆναι γέμουσιν οἰκοδομῶν θαυμαστῶν καὶ διὰ τὸν ὄγκον των. Οἱ Ἀθηναῖοι, λαὸς οὐδόλως πλούσιος, οὐδόλως πολυάριθμος, μετεκίνησαν ὄγκους γιγαντιαίους. Οἱ λίθοι τῆς Πνυκὸς εἶναι ὁλόκληροι βράχοι. Τὰ Προπύλαια περιέχουν μεγίστην ἐργασίαν καὶ αἱ μαρμάρινα πλάκες αἱ καλύπτουσαι αὐτὰ εἶχον μέγεθος ὅποιον δὲν ἀπαντᾶται οὐδαμῶς ἄλλου. Τὸ ὕψος τῶν στηλῶν τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ὑπερβαίνει ἴσως τοὺς ἐξήκοντα πόδας, ὁ δὲ ναὸς εἶχε περιφέρειαν ἡμίσειος μίλου. Τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηνῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν περὶ τοὺς τρεῖς λιμένας καὶ τῶν μακρῶν τεχνῶν εἶχον ἑκτασιν ἐννέα λευγῶν. Ἐπὶ τῶν μακρῶν τεχνῶν δύο ἡδύοντο νὰ τρέξωσι κατὰ μέτωπον ἄμαζαι, ἔφερον δὲ αὐτὰ κατὰ πᾶσαν ἀπόστασιν πεντήκοντα βηματῶν πύργους τετραπλεύρους. Οὐδ' αὐτοὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἀνῆγειρον ποτὲ ὁχυρώματα ἀξιολογώτερα.

Φυλλάδιον 57, Τόμ. Γ'.

Ἀλλὰ κατὰ ποίαν δυσμοίριαν τὰ ἀριστουργήματα ταῦτα τῆς ἀρχαιότητος, ἅπερ οἱ νεώτεροι ὑπάγουσι τόσον μακρόθεν καὶ μετὰ τοσούτων κόπων νὰ θαυμάσωσι, κατεγράφησαν ἐν μέρει ὑπ' αὐτῶν τῶν νεωτέρων; ὁ Παρθενὼν ὑπῆρχε ἀκέραιος μέχρι τοῦ 1687. Οἱ χριστιανοὶ μετεποίησαν αὐτὸν εἰς ναὸν καὶ μετὰ ταῦτα οἱ ὀθωμανοὶ εἰς τέμενος. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἔλθωσιν οἱ Ἐνετοὶ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν φώτων τοῦ 12' αἰῶνος, καὶ νὰ καταφθέρωσι τὰ μνημεῖα τοῦ Περικλέους, Σφαιροβολουσί κατὰ τῶν Προπυλαίων καὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς· σφαῖρα πυρκαυστος πίπτει ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος, συντρίβει τὸν θόλον, ἀνάπτει τὴν πυριτοθήκην καὶ ἀνατρέπει ναὸν, ὅστις ἐτίμα ὑπερβαλλόντως τὴν ἀνθρωπίνην μεγαλοφυΐαν. Ἀλωθείσης δὲ τῆς πόλεως, ὁ Μοροζίνης, ἐπὶ σκοπῇ τοῦ νὰ κοσμήσῃ τὴν Βενετιάν διὰ τῶν λειψάνων τῶν Ἀθηνῶν, θέλει νὰ αφαιρέσῃ τὰ ἐν τῷ αἵτωματι τοῦ Παρθενῶνος ἀγάλματα καὶ τὰ συντρίβει (1) Καὶ ἄλλος δὲ νεώτερος ἦλθε· ν' ἀποτελειώσῃ, ἔρωτι πρὸς τὰς τέχνας φερόμενος, τὴν ὁποίαν ἤρχισαν οἱ Ἐνετοὶ καταστροφὴν.

Οὗτος εἶναι ὁ λόρδος Ἑλγιν, ὃν ὁ λόρδος Βύρων ἐστιγμάτισε πικρῶς διὰ τῶν στίχων του· ὁ λόρδος Ἑλγιν μετέφερεν εἰς Ἀγγλίαν τ' ἀνάγλυφα τῆς ζωφόρου τοῦ Παρθενῶνος καὶ μίαν τῶν Καρυατίδων τοῦ Ἐρεχθείου. Οἱ ἐργάται, οἱ ὁποῖοι, κατὰ διαταγὴν τοῦ εὐγενοῦς λόρδου, ἀπέσπων τ' ἀνάγλυφα, συνέτριψαν τὸ ἐπιστύλιον, καὶ ἔρριψαν χαμαὶ τὰ κιονόκρανα, πρὸς πλείονα εὐκολίαν. Ἡ φθορὰ ἐγένετο τοσαύτη, ὥστε ὁ δισδάρ-ἀγάς, ὅστις παρὴν εἰς τὴν ἐργασίαν, δὲν ἡδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του! . . . K.

## Ο ΒΕΡΩΝΕΖΗΣ.

### Α'.

Ὁ ἥλιος εἶχε καταδύσει εἰς τὴν θάλασσαν, ἀφίνων εἰς τὸν οὐρανὸν ἕνα τῶν λαμπρῶν ἐκείνων ὀριζόντων, ἐμπροσθεν τῶν ὁποίων ἡ ἀγροικοτέρα ψυχὴ προσπίπτει καὶ ταπεινώνεται, νήσους πορφυρὰς εἰς λίμνας πυρὸς κολυμβώσας, πτηνὰ γιγαντόμορφα, τῶν ὁποίων αἱ χαλκόχοι πτέρυγες ἐφίπτανται ἀκίνητοι ὑπὸ διαφανῇ κυανῶν θάλον.

Καθήμενοι εἰς τὴν ἄκρην μεγαλοπρεποῦς κήπου, προβαίνοντες ὡς ἀκρωτηρίου εἰς τὴν θάλασσαν, ἄνθρωποι δύο ἐβλεπαν τὸ περικαλλές τοῦτο θέαμα με' βλέμματα εἰς τὰ ὁποῖα διέλαμπε μία τῶν μεγάλων, τῶν ἀμέτρων, τῶν βαθυτάτων ἐκείνων ἀγαλλιᾶσεων, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἡ καρδιά αισθάνεται ὅτι ἀποθνήσκει ὡς εἰς ἀτμοσφαῖραν ὑπεργέμουσαν ἀρωμάτων. Ὁ ἀνὴρ ἦτον ἱππότης ὥραιος, ὑψηλός, κομψὸν ἔχων τὸ ἀνάστημα, τὸ μέτωπον ἱλαρὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς μέλανας, πλήρεις πυρὸς καὶ εὐφυΐας. Ἀφαιμένον εἶχεν ὁλόκληρον τὸν πώγωνα, ἡ κατάμαυρος δὲ κόμη του ἐπιπτεν ἀτάκτως περὶ τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἡ ἀταξία αὐτῆς εἶτο μᾶλλον ἐξευγενίζετο τῶν εὐγενῶν καὶ γαληνῶν χαρακτῆρα τῆς μορφῆς του. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμάντευεν ἕκαστος

(1) Ἰδὲ πλατύτερον περὶ τοῦ συμβάντος τούτου τὰ ἐν τοῖς φύλλ. 34 καὶ 35 τῆς Εὐτέρτης.

ὅτι ὁ Θεὸς ἔθεσεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὑπεροχὴν τινὰ ὅποιανδήποτε, κατατάττουσαν αὐτὸν ὑπεράνω τῶν κοινῶν ἀνθρώπων καὶ ἐλκύουσιν τὸ σέβας των. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτον ὁ Ἰάκωβος Ροδούστης, ἡ φήμη τοῦ ὁποίου ἐμελλε νὰ διέλθῃ τοὺς αἰῶνας ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Τιντορέτου. Ἡλικίαν εἶχε μόλις τριάκοντα πέντε ἐτῶν, καὶ τὰ ἔργα του εἰλκυον ἤδη τὸν θαυμασμὸν τῆς Ἰταλίας, καὶ σχεδὸν ἐκινδύνευαν ν' ἀμαυρώσουν τὴν ὑπόληψιν τοῦ μεγάλου Τιτιανοῦ, τοῦ διδασκάλου του.

Ἡ δὲ νεανίς, τῆς ὁποίας ἡ χεὶρ ἔτρεμεν ἀπὸ εὐδαιμονίαν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ζωγράφου, ἦτον μία τῶν καλλονῶν ἐκείνων τῆς Βενετίας, μὲ τὸ ὑπερήφανον μέτωπον, μὲ τὸ εὐγλωττον ἑλέμμα, τῶν ὁποίων τόσα ὠραία πρωτότυπα μετέδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Τιτιανός. Εἶχε τὸ μελαγχροινὸν ἐκεῖνο χρῶμα, τοῦ ὁποίου ἡ πλουσιόχρους ἐπίδερμις προαναγγέλλει τοσαύτας ὁρμᾶς συνεσταλμένας, τοσαύτην εἰς τὴν ἀγάπην ἀφοσίωσιν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλωμένοι ἦσαν εἰς τὸν ὀρίζοντα ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ζωγράφου· ἀλλὰ τὸ ἀόριστον ἐκεῖνο καὶ σχεδὸν μελαγχολικὸν τοῦ ἐλέμματος τῆς ἐδείκνυνεν ὅτι ἐβυθίζετο ὅλη εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἡδονῶν τῆς ψυχῆς τῆς.

Πολλὰς ἐναντιότητας εἶχεν ἀπαντήσῃ ἡ ἀγάπη των. Ὁ πατὴρ τῆς Μαριέτας, ὁ κύριος Μαλατέστας, εἰς τῶν πλουσιωτέρων ἐκ τῶν μετερχομένων τὴν ἐμπορίαν τῶν μεταξωτῶν ὑφασμάτων τῆς Βενετίας, πολὺν καιρὸν ἐδυσκολεύετο νὰ δώσῃ τὴν κόρην του εἰς ἄνδρα ἐπάγγελμα ἔχοντα τὴν ζωγραφικὴν, προξενούσαν μὲν εἰς αὐτὸν πολλὴν τιμὴν, ἀλλὰ φέρουσιν πολὺ ὀλίγα χρήματα· τελευταῖον ὁμως ἐνέδωκε, χάρις εἰς τὴν μεσιτείαν ἐπισήμων τινῶν ἀνδρῶν θαυμαστῶν τῆς εὐφυΐας τοῦ Τιντορέτου, καὶ οὕτως ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς οἱ ἔρασταὶ οὗτοι ἐμελλαν νὰ νυμφευθοῦν. Τὸν μακρὸν τῆς προσδοκίας ταύτης μῆνα, ὁ ζωγράφος ἐμελλε νὰ τὸν περάσῃ μακρὰν τῆς Μαριέτας, τὴν ὁποίαν τὴν στιγμὴν ταύτην ἤλθε ν' ἀποχαιρετήσῃ ἐπῆγαινε νὰ τελειώσῃ τοιχογραφίαν τινὰ εἰς μίαν τῶν ἀρχοντικῶν οἰκίῶν τῆς ἐξοχῆς, ἱκανὰς λεύγας ἀπέχουσιν τῆς Βενετίας.

Ἡ ἡμέρα παρήρχετο βραδέως, αἱ λαμπρὰ σκιαγραφία τοῦ ὀρίζοντος ἐξηλείφοντο μία μία, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς συγκεχυμένως πως διέκρινε τὰς πολυαριθμοὺς λέμβους ὅσαι πανταχόσε διεσταυρόνοντο ἐπὶ τῶν κυανῶν τῆς Ἀδριατικῆς κυμάτων.

Ἀνεσκήρτησεν αἰφνης ἡ Μαριέτα, καὶ ἀπέτρεψεν ἀκουσίως τὴν κεφαλὴν· μεταξύ τῶν λέμβων ὄλων, τὸ ἐλέμμα τῆς διέκρινε μίαν, διεστιγμένην μὲ μαύρας καὶ πορφύρας γραμμάς, ἥτις ἀπεμακρύνετο τῶν ἄλλων, καὶ διευθύνετο πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς· καὶ τοῦτο ἦτον ἡ αἰτία τοῦ αἰφνιδίως κυριεύσαντος αὐτὴν φόβου.

Ἐντὸς τῆς λέμβου ταύτης ἦτον ἐξηπλωμένος ὁ Φραγκίσκος Ἀζολίνος, νέος πατρίκιος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐκυκλοφοροῦν φῶμαι παράδοξοι καὶ ἱστορίαι φρικταί. Ἀλλὰ τὰ φόβερὰ ταῦτα διηγήματα ἐστηρίζοντο ἄρα γε εἰς πραγματικὰ διδόμενα, ἢ δὲν εἶχαν ἀπορμὴν ἄλλην παρὰ τὴν ψυχρὰν καὶ ἀπαίσιον τῆς συσιογνωμονίας του ἐκφρασιν; Τοῦτο κάνεις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμβαίωσῃ, καὶ ἐν τούτοις ὀλίγοι εἰς τὴν Βενετίαν ἐτόλμων νὰ ἐκτεθοῦν εἰς τὸ μῖσος τοῦ Ἀζολίνου. Ὀλίγοι

εἶχαν τολμήσῃ πατέρες, σύζυγοι, τῶν ὁποίων αἱ θυγατέρες ἢ αἱ γυναῖκες εὐρέθησαν ἐκτεθειμένας εἰς τὴν ἐξυδριστικὴν λατρείαν τοῦ Φραγκίσκου, εἶχαν ἐμβῇ εἰς πάλιν μετ' αὐτοῦ, καὶ μὲ φρίκην ὁ κόσμος εἶδεν ὅτι ὅλοι οἱ τολμηταὶ οὗτοι ἀπέθαναν διαδοχικῶς, πεισόντες θύματα τραγικῶν συμβάντων. Ἡ δύναμις τοῦ φοβεροῦ Ἀζολίνου, μεγάλη ἤδη διὰ τὴν λαμπρότητα τοῦ γένους του, εἶχε τελευταῖον διπλασιασθῇ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ θεῖου του Δομινίκου Ἀζολίνου, ἀφῆσαντος αὐτὸν μοναδικὸν κληρονόμον περιουσίας ἐκ τῶν λαμπροτέρων τῆς Βενετίας. Κατὰ τὸ σῆνθες, ὁ θάνατος οὗτος ἐξηγήθη ὀλίγον εὐνοϊκῶς καὶ ἐντίμως διὰ τὸν νέον πατρίκιον, καὶ τὸ γοῆτευμα τῆς φρίκης, τὸ προσεπτόμενον εἰς τ' ὄνομά του, εἶχεν ἐτι μάλλον αὐξήσει· ἀλλ' ὅλοι περιωρίσθησαν νὰ ἐπαναλάβουν σιγαλὰ τὰ κυκλοφοροῦντα περὶ τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ γέροντος Δομινίκου Ἀζολίνου θλιβερά περιστατικὰ, καὶ καθεὶς ἦτον ἔτοιμος νὰ ὀρκισθῇ, χρεῖας τυχοῦσης, ὅτι ὁ ἀνεψιὸς τοῦ πλουσίου γερουσιαστοῦ ἀπέδωκε πρὸς τὸν ἀποθνήσκοντα θεῖόν του δείγματα ζωηροτάτης καὶ τρυφερωτάτης φιλοστοργίας.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ κύριος τῆς λέμβου, τῆς ὁποίας ἡ μόνη θέα ἔκαμε τὴν Μαριέταν ν' ἀνατριχιάσῃ.

Ἡ ἐντίπωσις αὕτη δὲν διέφυγε τὸν Ροδούστην.

— Τί ἔχεις, καλὲ, καὶ τρέμεις, ἀγαπητὴ μου Μαριέτα; τῆς εἶπε.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς, τὸ ἔσπερινόν ψυχος ἴσως.

— Ὅχι, Μαριέτα, δὲν εἶναι τὸ ἔσπερινόν ψυχος, διότι τὸ πρόσωπόν σου ἐσκυθρόπασε διαμῆς.

— Ἐχéis δίκαιον, Ἰάκωβε· ἀνεξήγητος λύπη μ' ἐκυρίευσεν αἰφνης. Ἰποχωροῦσα εἰς προαίθεμα τὸ ὁποῖον οὐτ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω εἰς τί ν' ἀποδώσω, ἠσθάνθην ἀφανιζόμενα τὰ ὄνειρα ὅλα τῆς εὐτυχίας μου, καθὼς τὰ πρὸ ὀλίγου καταφλέγοντα τὸν ὀρίζοντα λαμπρὰ ταῦτα χρώματα, τῶν ὁποίων τῶρα μόλις διακρίνομεν τὰ ἴχνη.

Ἐπῆλθε τότε στιγμὴ σιωπῆς, καὶ μετὰ ταῦτα ἡ νεανίς ἐπανελάθεν·

— Ἰάκωβε, εἰς ποῖον ἀνήκει ἡ οἰκία τῆς ἐξοχῆς ὅπου μέλλεις νὰ τελειώσῃς τὴν τοιχογραφίαν;

— Εἰς τὸν δημόσιον Ἐπίτροπον Ματαδαίων.

— Ἀλλ' ὁ Ματαδαῖος οὗτος δὲν εἶναι φίλος τοῦ Φραγκίσκου Ἀζολίνου;

— Βεβαίωτατα, ἀγαπητὴ μου Μαριέτα· κατὰ σύστασιν μάλιστα τοῦ κυρίου Ἀζολίνου, κριτοῦ ἀξιολόγου εἰς τὰ τῆς ζωγραφικῆς, ὁ κύριος Ματαδαῖος ἔδωκεν εἰς ἐμὲ τὴν ἐργασίαν ταύτην.

— Ὁ κύριος Ματαδαῖος τόσον πολὺ εὐιάζεται διὰ τὴν ζωγραφίαν ταύτην, ὥστε δὲν ἠμπορεῖς ν' ἀναβάλῃς τὴν ἐκτέλεσίν της μετὰ τὸν γάμον μας;

— Ἀδύνατον, Μαριέτα, διότι, πρὶν παρέλθῃ μὴν, ὁ κύριος Φραγκίσκος Ἀζολίνος νυμφεύεται τὴν κυρίαν Στενίαν Ζαλέτην, καὶ ἅμα νυμφευοῦν, θὰ πηγαίνουν νὰ περάσουν ὀκτὼ ἡμέρας εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ κυρίου Ματαδαίου· πρέπει λοιπὸν, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν τὸ πολὺ, ἡ ζωγραφία νὰ ᾖ τελειωμένη. Εἰς τὴν ἀνάγκην μάλιστα ταύτην χρεωστῶ τὴν προτίμησίν μου κατὰ τῶν ἀντιζήλων μου, διότι ὁ κύριος Ἀζολίνος εὐ-

βέβη ενίοτε εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμῇσθαι τὴν ταχύτητα τῆς ἐργασίας μου.

— Δὲν ἤξεύρω ἂν πρέπει νὰ πιστεύσω ὅσα λέγονται περὶ τοῦ συνοικεσίου τούτου, εἶπεν ἡ Μαριέτα· ἀλλὰ βεβαίουν ὅτι, ἀφοῦ ἀπεφασίσθη, ἡ κυρία Ζαλέτη ἐκυριεύθη ἀπὸ θαυτάτην μελαγχολίαν. Θέλουν ὅτι εἰς τὰ ἔαθον τῆς καρδίας της ἔτρεφεν ἔρωτα ἄλλον, ὅτι ἔμαθε τοῦτο παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίας ὁ Φραγκίσκος Ἀζολίνος, καὶ ὅτι, ἀκούων μόνον τὰς συμβουλὰς ἀδυσωπῆτος ἰδιοτελείας, καταπατεῖ πᾶσαν ἀσροφροσύνην καὶ πᾶσαν φιланθρωπίαν, καὶ θυσιάζει τὴν πτωχὴν νέαν εἰς τὴν κατατρώγουσαν αὐτὸν φιλοπλουτίαν.

— Λέγονται τόσα περὶ τοῦ κυρίου Ἀζολίνου, ἀπεκρίθη χαμογελῶν ὁ Ῥοδούστης, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ μὴ πιστεύω τίποτε.

— Ἴσως ἔχω ἄδικον, ἐπανελάβεν ἡ Μαριέτα, πλὴν, τὸ ὁμολογῶ, δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ συμμερισθῶ τὸ γενικὸν περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου αἶσθημα· τὰ ἀπλούσε-ρα τῶν πραγμάτων, ἅμα ἀναμιχθῇ τ' ὄνομά του, μοῦ ἐμπνέουν ἀκουσίαν φρίκην· καὶ . . . ἀκουε, Ἰάκωβε, ἂν θέλῃς νὰ μὲ πιστεύσῃς, μὴ πηγαίνῃς εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ κυρίου Ματαδαίου, ἀλλὰ μέινε εἰς τὴν Βενετίαν μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν γάμων μας.

— Καλὲ, τί λέγεις, Μαριέτα; ἀνέκραξεν ὁ Τιντορέτος. Πῶς! γνωρίζεις τοὺς λόγους τῆς ἀντιπαθείας τὴν ὁποίαν τρέφει κατὰ τοῦ ἐπαγγέλματός μου ὁ πατήρ σου, εὐκαιρία παρουσιάζεται εἰς ἐμὲ νὰ τοῦ ἀποδείξω ὅτι ἡ ζωγραφικὴ ἠμπορεῖ νὰ φέρῃ τὸν ἄνθρωπον, ὅχι μόνον εἰς τὴν δόξαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην μὲ συμβουλεύεις νὰ τὴν ἀποποιηθῶ δι' ἀπλοῦν προαίσθημα, παντελῶς ἀδικαιολόγητον;

Καὶ, ταῦτα εἰπόντος, ἐσιώπησαν ἀμφότεροι, καὶ τὸ πρόσωπον τῆς Μαριέτας ἐξεφράζεν ἀνησυχίαν καὶ δισταγμὸν, ὡς ἐτοιμαζομένης νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν Ἰάκωβον μυστήριον μέγα. Ἐν τούτοις, μετὰ πάλιν ἐσωτερικὴν ἰσχυράν, ὡς αἰσχυνθεῖσα διὰ τοὺς κυριεύον-τας αὐτὴν διαλογισμοὺς, ἀνέκραξεν αἴφνης·

— Ἀλήθειαν λέγεις, Ἰάκωβε· ἀνοησία εἶναι νὰ ὑποκώπτωμεν εἰς νηπιακὰς πλάνας· πήγαινε λοιπὸν, πλὴν τάχυνε νὰ τελειώσῃς τὴν τοιχογραφίαν σου, καὶ μὴ λησμονῇς ποτε ὅτι ἔχεις ἰδῶ ἄνθρωπον ἀριθμοῦντα τὰς ὥρας ὅσας εὐρίσκεισαι μακρὰν τῆς Βενετίας.

Ὁ ζωγράφος ἐσπικώθη, ἐφίλησε περιπαθῶς τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος, καὶ ἔφυγε συνοδευθεὶς παρ' αὐτῆς ἕως τὸ κατώφλιον.

Ἦσαν ἐκεῖ τὸν κύριον Μαλατέσταν, ὅστις, τὴν στιγμὴν τοιοῦτου μακροῦ χωρισμοῦ, δὲν ἐνόμισε πρέ-πον νὰ ταραξῇ διὰ τῆς παρουσίας του τὴν γλυκύτητα τῆς ἰδιαιτέρας τῶν συνεντεύξεως. Ὁ πλοῦσιος ἔμπροσ- ῆτον μικρὸς τὸ ἀνάστημα, παχύς, στρογγύλος, αἵμα- τώδης, ζωηρὸς τὸ βλέμμα, πρόσχαρις τὴν μορφήν, τιμῶν τὰ χρήματα μόνον διὰ τὰς ὁποίας προμηθεύουν ὕλικὰς ἀπολαύσεις, ἀπολαύσεις τὰς ὁποίας ἰδιαζόντως ἐσπούδασε, καὶ χωρὶς τῶν ὁποίων καταδίκην ἐνόμιζε τὴν ζωὴν. Ἰδοὺ διατὶ ἐδίςσε κατ' ἀρχὰς τόσον νὰ δεχθῇ ὡς γαμβρόν του τὸν Ἰάκωβον Ῥοδούστην, καὶ διατὶ ἀκο- λούθως τὸν ἠγάπησε τόσον. Ὁ δημόσιος Ἐπίτροπος Ματαδαῖος ἔμελλε νὰ πληρώσῃ τριακόσια φλωρία τὴν ἐργασίαν τοῦ Τιντορέτου.

Ἐσφιγξέ λοιπὸν ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα τοῦ ζωγράφου, ἐπειρηθεὶς εἰς αὐτὸν καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ καλὴν ἐπι- στροφήν, καὶ τὸν συνώδευσεν μάλιστα μέχρι τῆς ἁγίας τῆς ὁδοῦ, ἐνῷ ἡ Μαριέτα εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν ν' ἀφήσῃ νὰ τρέξουν ἐν ἀνέσει τὰ δάκρυά της, τὰ ὅ- ποια εἶχε κρατῆσαι παρόντος τοῦ Ἰακώβου.

Μόλις ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα εἰς τὸν κήπον, εἶδεν αἴφνης ἐνώπιόν της ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ἡ μορ- φὴ τὴν ἔκαμε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ φρίττουσα.

— Ὁ κύριος Ἀζολίνος! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις ἐντρομος.

— Ναι, ὡρῖα Μαριέτα, ἀπεκρίθη ὁ πατρίκιος μὲ ἀπαίσιον ἡμερότητα· ὁ κύριος Ἀζολίνος, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἐπιθυμεῖ τὴν τιμὴν νὰ γείνῃ δούλος σου, καὶ, μολοντί ἐπιμῶνός ἀπεποιήθη νὰ δεχθῇ τὴν λατρείαν του, ποσῶς δὲν ἀπνύδησε, πεπεισμένος ὅτι θὰ ἤρχετο ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ ἔρως του ἔμελλε νὰ εὕρῃ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ὁποίας εἶναι ἄξιος.

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ νεάνις ἀξιοπρεπῶς ἀνορθωθείτα.

— Δὲν μὲ καταλαμβάνεις, ἐπανελάβεν ἀπαθῶς πάντοτε ὁ Ἀζολίνος· πολλὴ καλὰ, κυρία, θὰ προσπα- θήσω νὰ γείνω καταληπτὸς. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν σὲ ἶδα πρῶτην φορὰν, πρὸ τριῶν περίπου μηνῶν, μ' ἐ- βλεπες ἀδιακόπως ἀκολουθοῦντα τὰ ἔγχη σου, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὰς διώρυγας, παν- τοῦ· μὲ ὅλας σου τὰς προφυλάξεις, ἀπειροαῖκις ἔλαχα εὐκαιρίαν νὰ σὲ πλησιάσω, νὰ σοῦ καλῶμαι περὶ τοῦ ἔ- ρωτός μου, καὶ, μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης σὲ ἤδρα ἀδυσώπητον. Τὸ λοιπὸν, κυρία, ἔρχομαι νὰ σοῦ φα- νερώσω ὅτι ἡ καταδίκη τὴν ὁποίαν ὑποφέρω εἶναι ἀ- νωτέρα τῶν δυνάμεών μου, ὅτι ἀπεφάσισα ν' ἀπαλ- λαχθῶ ἀπὸ τὰς περιφρονήσεις σου, ἀπὸ τὸ πάθος τοῦτο τὸ καταφλέγον με ἀκαταπαύστως, καὶ ὅτι, πρὶν παρέλθῃ μὴν, θὰ γείνῃς ἐρωμένη μου.

Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἀζολίνου, τὸ πρόσωπον τῆς Μαριέτας ἐκοκκίνισεν ἀπὸ θυμὸν καὶ ἀγανάκτησιν· ἔ- πειτα, μεταβαίνουσα διαμιάς ἀπὸ τὴν ὀργὴν εἰς τὴν γαλήνην ἐξευτελιστικῆς περιφρονήσεως, μὲ φωνὴν ἐρα- δεϊαν καὶ ἔντονον εἶπε·

— Κύριε Ἀζολίνε, ἀπὸ τὸ αἶσθημα τὸ ὁποῖον μοῦ ἐμπνέει ὁ χαρακτήρ σου, μέχρι τοῦ αἰσθήματος τὸ ὁ- ποῖον μοῦ ζητεῖς, ὑπάρχει τόση ἀπόστασις ὅση ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν.

— Μὲ μισεῖς! εἶπεν ὁ Ἀζολίνος.

— Ὁ! ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ Μαριέτα μὲ τόνον εἰς ἄκρον περιφρονητικὸν, δὲν ἔχω τὴν τὴν περὶ σοῦ ὑπόληψιν, ὥστε νὰ σὲ τιμῶμαι μὲ μίσος.

— Καταλαμβάνω, ἐπανελάβεν ὁ Ἀζολίνος, ἡ ἀπό- στασις εἶναι ἄμετρος τῷ ὄντι, ἀλλὰ τόσῃ καλῆτερά ἂν σταθῶ ἄξιος νὰ τὴν περάσω, καὶ, πρὶν παρέλθῃ μὴν, σοῦ τὸ ἐπαναλέγω, ταῦτο θὰ γείνῃ.

— Εἰς τὴν βίαν εἶσαι συνειθισμένος, τὸ ἤξεύρω, ἀλλὰ δὲν φοβοῦμαι, κύριε, διότι ἔχω ὑπερασπιστὴν τὸν πατέρα μου, χαίροντα τὴν ὑπόληψιν ὅλης τῆς Βενετίας, καὶ τὸν Ἰάκωβον Ῥοδούστην, ὅστις θὰ εὕρῃ προστάτας μεταξὺ τῶν πατρικίων.

— Δὲν θὰ μεταχειρισθῶ κἀμίαν βίαν ἐναντίον σου, κυρία· τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ φανῇ τέλος πάντων συστάτης εἰς τὸν ἔρωτά μου, τοῦτο θὰ γείνῃ μὲ τὴν πλήρη συγκατάθεσίν σου, σοῦ δίδω περὶ τούτου τὸν



λόγον μου. Αλλεῖς περὶ τοῦ πατρός σου; ἐπρόσθεσε μὲ ἀλλόκοτον μειδίαμα, περὶ τούτου δὲν φροντίζω ποσῶς· ὅσω διὰ τὸν Τιντορέτον, ἐγὼ εἶμαι ὅστις ἐφρόντισα νὰ τὸν ἀπομακρύνω· θὰ ἐπιστρέψῃ ἀργότερα, τὸ ἐλπίζω, καί, εἰς περίσσειαν ἐναντίαν, θὰ λάβω πρόνοιαν ὥστε νὰ μὴ ἐνοχληθῶ παρ' αὐτοῦ.

Ἡ Μαριέτα ἔμελλε ν' ἀποκριθῇ, ὅταν κραυγὴ ὀξεῖα προσέβαλε τὴν ἀκοήν της καὶ ἀντήχησεν εἰς τὴν καρδίαν της.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε, ποῖαν κραυγὴν ἤκουσα!

— Βλεπόμεθα, ὠραία Μαριέτα, τῆς εἶπεν ὁ Ἀζολίνος προσκυνῶν αὐτὴν μὲ εἰρωνεῖαν ἀπαίσιον.

Καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀφίπων αὐτὴν ἔντρομον.

Καὶ δευτέρα κραυγὴ ἠκούσθη, καὶ τότε ἡ Μαριέτα ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν της, καὶ ὥρμησεν ἔξω φρενῶν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς οἰκίας.

## Β.

Ἦτον λαμπρὰ ἡμέρα θέρους, ὅταν ἀπὸ πρωῒας στρατιῶται τινες ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν ἐντὸς ποταποῦ ξενοδοχείου, ὀλίγα μίλλια ἀπέχοντος τῆς Βενετίας. Τὰ ποτήρια ἐγύριζαν πρὸ μιᾶς ὥρας, ὁ κύριος οἶνος εἶχε ζαλλεῖ τὰς κεφαλὰς, καὶ τὰ πολεμικὰ τραγοῦδια, μὲ μανιώδη οἶστρον ἐκφωνούμενα, ἐμαρτύρουν ἀρκούντως τὴν διαπασῶν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν ἀναβῇ τὰ πνεύματα. Ὁ ἐπιτηδεσιότερος τραγουδιστὴς τῆς συνοδίας ἐτελείετο μίαν τῶν στροφῶν ἐγειρούσαν γενικὰς εὐφημίας, ὅταν ἀνθρωπὸς τις εἰσῆλθεν ἀποτόμως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καί, μὲ δυσἀρεσκίαν πολλὴν τοῦ τραγουδιστοῦ, ἐσυγκέντρωσε διαμιάς ἐπάνω του τὴν προσοχὴν ὧν.

Ὁ νεωστὶ ἐλθὼν ἦτον ἄνθρωπος μέσου ἀναστήματος, στοργγύλος τοὺς ὤμους, καὶ κορδαμένος ὡς μνημεῖον ἐπὶ δύο σκελῶν, κυρτωμένων ὀλίγον πρὸς τὰ ἔξω. Τὸ πρὸν τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ στολίζῃ τὸν πλατύν πλόν του, ἦτον παραδόξως πῶς μακαμένον καὶ μαδαρόν, τὸ ἐνδυμὰ του ἔφερεν εἰς διάφορα μέρη ἀλλοκότους κηλίδας, τὰ εὐρύχωρα ὑποδήματά του ἐζάροναν εἰς τρόπον γελοῖον· ἀλλ' ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ γελᾷ διὰ τὴν κωμικὴν ταύτην ἐνδυμασίαν του, θὰ ἐμποδίζετο διαμιάς ἐμπροσθεν τῆς μορφῆς τοῦ φοροῦντος αὐτήν. Ἰπῆρχε τι εἰς τὴν χαλκοπρόσωπον ταύτην μορφήν, τὴν ὁποίαν πλατὺς καὶ πυρρὸς μύσταξ ἐστόλιζε, καὶ δύο μεγάλοι ὀφθαλμοὶ ἀτενέες καὶ προκλητικὸν βλέποντες ἐφώτιζαν, παγόνον εἰς τὰ χεῖλη τὸν γέλωτα· ἡ δὲ μυώδης χεὶρ του, διασιζομένη ἀπὸ παχείας φλέβας, ἐφαίνετο πλασμένη νὰ κινήθῃ θαυμασίως τὴν κρεμαμένην εἰς τὴν πλευράν του βαρεῖαν σπάθην.

— Per Bacco! ἀνέκραξε στραφεὶς πρὸς τοὺς στρατιώτας, ἡ καλὴ μου τύχη μοῦ στέλλει σήμερον εὐχάριστον συντροφίαν. Μὰ τὴν πίσιν μοο, παλληκάρια, ἐπιθυμῶ νὰ συνευθυμήσω μαζί σας, ἂν δὲν ἔχετε τι ν' ἀντιτείνετε.

Καί, ὡς ἄνθρωπος ὀλίγον συνευθισμένος εἰς τὴν προσβολὴν τῆς ἀρνήσεως, ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν τῶν στρατιωτῶν χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπόκρισιν. Τὸ θάρρος τοῦτο δὲν ἔτυχε βεβαίως γενικῆς ἐπιδοκιμασίας· ἀλλὰ κἀνεὶς δὲν ἐνόμιζε καλὸν νὰ προσβάλῃ τὴν φιλοτι-

μίαν τοῦ νέου τούτου συνδαιτυμόνος, καὶ ὅλοι ὑπεκρίθησαν ὅτι δέχονται φιλοφρόνως τὴν πρότασίν του.

— Καὶ λοιπὸν, εἶπεν ἀναπαυόμενος εἰς τὴν ἔδραν του, ἐπειδὴ δὲν ἀρμόζει νὰ συμπῆνῃ τις μὲ ἄλλους χωρὶς νὰ φανερώσῃ τ' ὄνομά του, σὰς λέγω ὅτι ὄνομά μου Καῖσαρ Μαράτος, ὅτι ἐταξείδευσα πολὺ, ὅτι ἐπέρασα παντοῦ ὡς καλὸς διάβολος, καὶ ὅτι, εἰς τὰς πολυαριθμοὺς πόλεις τὰς ὁποίας ἐπεσκέφθην, ἐχθρόν μου κἀνένα δὲν ἄφησα.

— Σημεῖον ἀγαθοῦ χαρακτήρος, εἶπεν εἰς τῶν στρατιωτῶν.

— Διόλου· σημεῖον ἀγαθοῦ ξίφους. Οἱ ἀνόντοι μόνον εἶναι χωρὶς ἐχθροὺς, καὶ μόνον οἱ ἄνδρες τοὺς ἀφίουν νὰ ζοῦν.

Τὸ γνωμικὸν τοῦτο ῥίψας εἰς τὸ μέσον, ὁ κύριος Μαράτος ἐκάλεσε τὸν ξενοδόχον μὲ θρονιώδη φωνήν, καὶ τὸν διέταξε νὰ φέρῃ οἶνον· ὁ δὲ ξενοδόχος προθύμως ὑπήκουσε.

Καὶ οὕτως ἤρχισαν πάλιν νὰ πίνουν καὶ νὰ τραγουδοῦν εὐθυμότερα.

Ὅταν ἐξάλισθη ὀλίγον ἡ κεφαλὴ του, ὁ κύριος Μαράτος ἠσθάνθη ἐντὸς αὐτοῦ ἀναβράζουσαν τὴν πρὸς τὰς ἐριδας ῥοπήν του, ἥτις ἀπετέλει τὴν βάσιν τοῦ χαρακτήρος του. Παρατήρησε τότε ἀνθρωπὸν τινα προγευόμενον εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ξενοδοχείου, χωρὶς παντάπασιν νὰ προσέχῃ εἰς τὰ γινόμενα ὀλόγυρά του. Ἦτον οὗτος νέος εἰκοσιδύο περίπου ἔτων· τὸ ἱλαρόν του μέτωπον, οἱ κατάμαυροι καὶ τολμηροὶ ὀφθαλμοὶ του, ἡ ἄδολος φυσιογνωμονία του ἐφανέροναν τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν ἡ νεότης πορίζεται καὶ ἀπὸ τὸ ὑπερβάλλον συγχρόνως αἶσθημα τῶν δυνάμεών της, καὶ ἀπὸ τὴν ἐντελὴ ἀπειρίαν τῶν πραγμάτων τοῦ εἶου. Ὁ Μαράτος ἔρριψε πρὸς αὐτὸν βλέμμα πλήρες φθόνου καὶ μίσους· ἡ εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ νέου τοῦτου ζωγραφουμένη ψυχικὴ εὐγένεια τὸν προσέβαλε, χωρὶς νὰ διακρίνῃ τὸ κυριεῖον αὐτῶν ποταπὸν αἶσθημα.

Ἐστηκόθῃ, ἐνευσεν εἰς τοὺς στρατιώτας ὅτι ἔμελλε νὰ τοὺς διασκεδάσῃ μὲ σκηνὴν ἀξιοθέατον, καί, πλησιάζων τὸν νέον ἐκεῖνον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐπροσλήνης τρις μὲ εἰρωνικὴν φιλοφροσύνην, εἶπε πρὸς αὐτόν·

— Ἀρχοντόπουλόν μου, εἶσαι ὁ μόνος ἐδῶ, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ δὲν ἠκούσθη, καὶ ἡ συνοδία ἐπιθυμεῖ νὰ θαυμάσῃ τὴν μουσικὴν σου ἱκανότητα. Νέος Ἀδωνις, ὁποῖος εἶσαι, πρέπει νὰ ἐτραγουδήσῃς ὑπὸ πολλὰ παράθυρα τὴν νύκτα, ὅθεν θὰ εὐχαριστηθῶμεν μεγάλως νὰ σε ἀκούσωμεν.

Ὁ νέος ἐκεῖνος ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν τὸν Μαράτον, ἔπειτα, χωρὶς διόλου νὰ δεῖξῃ ὅτι ἐπειράχθη οὔτε διὰ τὴν πρόσκλησιν, οὔτε διὰ τὸ ὕψος μὲ τὸ ὁποῖον ἔγεινεν, ἀπεκρίθη·

— Λυποῦμαι, κύριέ μου, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σ' εὐχαριστήσω· πλὴν δὲν ἔχω διαθέσιν νὰ τραγουδήσω αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

— Τότε, ἐπανέλαθεν ὁ Μαράτος, ἐπειδὴ οἱ λάρυγγές μας εἶναι περισσότερον τοῦ ἐδικοῦ σου διψασμένοι, θὰ τὸ εὖρης δίκαιον, εἶμαι βέβαιος, νὰ πῶμεν τὸν ἀξιόλογον τοῦτον οἶνον τῆς Χίου, ὅστις ἔχει τόσον καλὴν θεωρίαν.

Καί, λαβὼν τὴν ἐμπροσθεν τοῦ νέου εὐρισκομένην

φιάλην, ἐπανήλθε ταχέως εἰς τὴν θέσιν του, καὶ καθύσας ἐξεκαρδίσθη γελῶν.

Οἱ στρατιῶται τὸν ἐμιμήθησαν, καὶ ἡ φιάλη ἐκυκλοφόρησε περὶ τὴν τράπεζαν.

Ὁ νέος ἐβλεπε τὴν σκηνὴν ταύτην χωρὶς ποσῶς νὰ παραχθῇ.

— Μὰ τὸν Χριστόν! ἀρχοντόπουλον, ἀνέκραξεν ὁ Μαρᾶτος, σὲ συγχαιρῶ εὐικρινῶς· εἶσαι θαυμαστός ἀνθρώπος εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν καλῶν οἶνων. Εἰς τὴν τιμὴν μου, λυποῦμαι ὅτι δὲν ἐζήτησες δύο φιάλας ἀντὶ μιᾶς.

— Διατί ὅχι ἀπεκρίθη ὁ νέος.

Καὶ ἔκραξε τὸν ξενοδόχον.

— Καὶ ἄλλην μίαν φιάλην χιακοῦ οἴνου.

Ὁ ξενοδόχος ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς ταύτης, ὅταν ἡ θύρα ἠνοιχθῇ, καὶ πρόσωπον νέον εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν.

Ἀξιοπεπτῆς ἦτον ἡ μορφή του καὶ τὸ ἐνδυμὰ του κομψόν. Ὁ ξενοδόχος ἔδραμε ταπεινῶς νὰ ζητήσῃ τὰς διαταγὰς του.

— Εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη, δὲν χρειάζομαι τίποτε· καὶ βιάζομαι νὰ ἐπιστρέψω εἰς Βενετίαν, ἀφόπου ἀνεχώρησα πρὸ ἐνός μηνός. Ἐμβῆκα ἐδῶ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ ἐοικθῇς τὸν ἵππον μου ὅστις ἔπесεν εἰς τὴν θύραν σου, καὶ νὰ διατάξῃς νὰ μεταφέρουν εἰς τὴν κατοικίαν μου τὰ ἔπιπλα.

— Ἄφες ὅλην τὴν φροντίδα ταύτην εἰς ἐμὲ, κύριέ μου· καὶ κατὰ τὸν ζῆλον καὶ νὰτὰ τὴν νοημοσύνην, ἤμπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι ὁ Ζάχος δὲν ἔχει ὅμοιον. Σοὺ φέρω τὰ πράγματά σου μόνος μου.

— Πολὺ καλὰ, κατοικῶ εἰς τὴν προκουμαίαν τῶν Σκλαβούνων, καὶ ὀνομάζομαι Ἰάκωβος Τιντορέτος.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ ξενοδόχος ἔκθαμβος· ὁ ἐνδοξος Τιντορέτος.

— Ὑγιαίνει, κύριε Ζάχε, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος διακόπτων τὰς εὐφημίας τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρός.

Καὶ ἐξελθὼν ἀπεμακρύνθη ταχέως.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόφερε τ' ὄνομά του, ὁ Καῖσαρ Μαρᾶτος ἀνύψωσεν ἐκπεπληγμένος τὴν κεφαλὴν, τὸν ἐκύτταξε προσεκτικῶς, ἔπειτα, ἐβγάδων σημειωτάριον ἀπὸ τὸν κόλπον του, ἔγραψε τ' ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν του.

Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ὁ νέος ἐκεῖνος, ὁ ἀγορικός χλευασθεὶς παρὰ τοῦ Μαρᾶτου, ἔδειξε τὴν αὐτὴν ἐκπληξιν ἀκούσας τ' ὄνομα τοῦ Τιντορέτου, τὸν παρετήρησε μὲ προσοχὴν ὡς ὁ Μαρᾶτος, καὶ ὡς ἐκεῖνος ἔγραψεν εἰς τὸ βιβλίον του τ' ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ζωγράφου.

Ἀναχωρήσαντος τοῦ ζωγράφου, ὁ ξενοδόχος ἔφερε τὴν ζητηθεῖσαν φιάλην.

Ὁ Μαρᾶτος, σηκωθείς, ἐπλησίασε νὰ τὴν λάβῃ, καθὼς τὴν πρῶτην.

— Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ νέος, διὰ σὲ ἔφερα τὴν φιάλην ταύτην· εἶναι λοιπὸν ἐδική σου, ἀλλὰ πρῶτον συγχώρησέ με νὰ σοὺ σφίγξω τὴν χεῖρα, καὶ νὰ σοὺ ἀποδείξω πόσον σοὺ εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὴν οἰκειότητα μὲ τὴν ὁποίαν ἠθέλησες νὰ μὲ τιμήσῃς.

— Ἰδοὺ ἡ χεὶρ μου, εἶπεν ὁ Μαρᾶτος μὲ φωνὴν θαυματούτης περιφρονήσεως. (Ἀκολουθεῖ.)

## ΝΥΞ Η ΠΡΟ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ, ΟΝΕΙΡΟΝ,

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΡΙΧΤΕΡ.

Ἦτο μεσονύκτιον! . . . καὶ νέον ἔτος ἐλάμβανε τὴν ἀρχὴν του. Ορθίος, παρὰ τὸ παρὰθυρον αὐτοῦ, γέγωνε τις πολὺς, ἤγειρε πρὸς τὸν λάμποντα καὶ ἀκίνητον τοῦ σφαιρώματος θόλον καὶ ἐπὶ τῆς ἡμέρου ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐλέμματα ἀπελπισίας καὶ οἰκτρῆς ἐμπλοῦν. Οὐδεὶς θνητός, ὡς αὐτόν, ὑπὸ πλείονος κατείχετο λύπης καὶ ἀπελπισίας, διότι παρ' αὐτῷ ἦν ἀνεωγμένος ὁ ἐκ τοῦ παγετοῦ τοῦ γήρατος καλυπτόμενος τάφος του, ἡ δὲ χλόη τῆς νεότητος ἀπεμαράνθη. Ἐκ τῶν θησαυρῶν καὶ ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς του οὐδὲν ἄλλο παρέμενε εἰς αὐτόν, ἢ πλάναι, ἀμαρτήματα, ἀσθένειαι, σῶμα γεγηρακός, καρδία μαραινέτα καὶ πικρίαν καὶ δηλητήριον πεποτισμένη, καὶ γῆρας κύπτον ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ συνειδότος. Κατὰ τὰς πενθίμους ταύτας στιγμὰς, αἱ πανευδαίμονες τῆς νεότητος αὐτοῦ ἡμέραι παρεστάθησαν ὡς φάσματα ἀπατηλὰ ὑπενθυμίζοντα αὐτῷ τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην πρωΐαν, καθ' ἣν ὁ πατήρ του, ὀδηγήσας αὐτόν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ θείου, τὸν ἐγκατέλιπε παρὰ τὴν εἴσοδον δύο ἀτραπῶν, ὧν ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ εἶναι ἡ ὁδὸς τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀρετῆς, πρὸς μεμακρυσμένην καὶ γαλήνιον ὁδηγοῦσα χώραν, ὑπ' ἀγγέλων κατοικουμένην, καὶ ὑπὸ χαρμοσύνου χλόης καλυπτομένην. Ἡ πρὸς τὰ ἀριστερὰ εἶναι ὁδὸς τοῦ σκότους, ἡ σύντομος τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀνομίας ἀτραπὸς ἥτις θυθίζεται μετ' ὀλίγον ἐντὸς σπηλαίου σκοτεινοῦ, ἐκ τῆς ὁροφῆς τοῦ ὁποίου ἀποσταζει δηλητήριον, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀντηχοῦσι τὰ συρίγματα εἰδεχθῶν ὄφρων. Ἡ ὁρμὴ τῆς νεότητος καὶ ἡ ἀσυνεσία σύρουν αὐτόν πρὸς τὴν ὀλεθρίον ἐκείνην ὁδόν.

Μετ' ὀλίγον οἱ ὄφεις τυλίσσονται περὶ τὸ στήθος του, καὶ δηλητήριον ὀξύ πίπτει κατὰ σταγόνας ἐπὶ τῆς γλώσσης του. Καὶ ἀναγνῶριζαι τότε τὴν αἵσθησιν εἰς τὴν παρεσύρθη. Ἐκτὸς ἑαυτοῦ, μὲ καρδίαν ὑπὸ τῆς θλίψεως καὶ τῆς οἰκτρῆς κατασπαρτισμένην, ἐγείρει τότε τὰ ἐλέμματα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀναβοᾷ κλαίων ὦ Θεέ μου! ἀπόδος μοι τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός μου! ὦ πάτερ μου! ἐπανοδήγησόν με πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν δύο ἐκείνων ἀτραπῶν, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι, σοὶ ὀμνῶ ὅτι θέλω κάμει φρονιμωτέραν τὴν ἐκλογήν.

Ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ὁ πατήρ καὶ ἡ νεότης παρήλθον. Καὶ ἐλέπων φθοροειδὺς ἀτμίδας κινουμένας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἐλῶν καὶ σβυομένας εἰς τὸ κοιμητήριον «ἰδοὺ αἱ ἡμέραι τῆς παραφροσύνης μου», εἶπεν. Καὶ ἐλέπων ἀστέρα τινὰ ἀποσπώμενον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λάμποντα πρὸς στιγμὴν κατὰ τὴν πτώσιν του καὶ σβυόμενον ἔπειτα ἐντὸς τοῦ ὀρίζοντος, «ἰδοὺ ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς μου», ἀνέκραξεν. Καὶ ἡ καρδία του ἔσταζεν αἶμα, καὶ ὁ ὅρις τῆς μετανοίας κατεσκάραττε τὸ στήθος αὐτοῦ, θυθίζων τὸ ἰσθμὸν βέλος εἰς τὸ βάθος τῶν αἰμοσταγῶν του πληγῶν.